

Weegschaal de aarde

Sonja Prins

Verzameld werk

3

Gedichten 1958 – 1976

Papieren Tijger

Inhoud

- Inleiding* Lidy Nicolassen 7
- Vrijheid om te zijn* 19
(1958 – 1960)
- Legio jaren in oktober* 65
(1960 – 1963)
- De dingen* 131
(1964)
- Als de muren zich sluiten* 161
(1964 – 1965)
- Tijdmachine* 231
(1965)
- Het boek van de cineast* 285
(1965)
- Een open deur misschien* 309
(1966 – 1972)
- Kanttekening bij Roszak* 371
(1972)
- Het erf van Odussuis* 391
(1972)
- Dagboekgedichten* 423
(1973)

Vrijheid om te zijn

1958 – 1960

Inhoud

Lied	21	Vrijheid om te zijn	42
Dicht bij de horizon	23	Eind zonder eind	44
Overwinteren	24	Vloeibaar	47
IJzeren vormen	25	Typiste	48
Wand	26	Notariaat	49
Ogenblik	27	Maan	50
Souterliedeke	28	Ik heb maar één	51
Het krakeel zet zich voort	30	Tekort	52
Taal en object	31	Schelp	53
Jij	32	Op de fiets naar huis	54
Maagdelijk/onmaagdelijk	33	Membraan	55
Ontdoen	35	Kwantum	56
Guernica	36	Conferentie in Kras	57
Ordering	37	Dopers op de Dam	58
Herodes	38	Als de lucht vervuult	59
Miniaturen	39	Omdat wij bij elkaar horen	60
Vereffend	40	Alles kan	61
Schim	41	Zachtroze voetstappen	62

Lied

vol sap en hormonale
constructies
een appel valt niet
ver –
muziek
doodt niet
nachtvorst wel

wij zijn op het oude
gebied
nog altijd
latent
summa summarum
heer en vrouw

zo ook ieder
voor zich
dominee koopman majoor –
lever en darm
koud en warm

het gras is nog nat van de dauw
als we jong zijn
het schip vaart op volle zee
schollen en krijsende wind –
onder water
de kou

spiegelend een gezicht
in wanden van ijs
weerkaatst
een nauwe doorgang
eerst
en weer benauwd
op het laatst

Dicht bij de horizon

vlak boven de aarde
de schuine vlucht van wilde eenden

Overwinteren

zo vaak is deze grens
gepasseerd de rand van het blokje ijs
de luchtlaag de onhoorbare tonen
maar je keert altijd
terug in de onderhuidse
en stilstaande stroom

je verwerpt opvallend
veel emailen vaatwerk en sieraden
bungelend aan uitstekende
lichaamsvormen of in etalages
van musea

nooit zul je echter
de kloof in het ijsveld
als de zomer terugkeert
nooit zul je overwinteren
in Nova Zembla

Ijzeren vormen

zo grandioos in ijzeren vormen
waar jij met één vinger aan raakt
zoals een menigte met vooruitgestoken
stokken die hun schaduw werpen
en ergens de weerspiegeling
in oude kurassen
de mond in twee dunne lijnen
strandjutterogen

onaf incongruent verbogen
het oude blik
nog op te rapen en weer af te wijzen

het zijn de voorlopige vormen
de beschadigde
schors de etappes waarin
men als een galg
zijn voet zet
wetend het karkas
tijdelijk van de tweesprong

voornoemd en meermalen
wieken van een grote molen
terecht belegerd
terecht dit kleine lichaam
daaraan vastgeklampt
en schreeuwend
dit gaas en deze vermolmde vingers
verleden heden ten dage toekomst

in de stormvloed echter van de geheven
lansen en ijzeren sluitstukken
tijdloos omcirkeld

Wand

waarom nu amoebeachtig
schrikkend
een schip in de ruimte

blind
met de wanden van mijn ogen tastend

ik heb mijzelf zij aan zij gelegd
met de planken in het ruim
dankbaar voor elke aanraking

Ogenblik

de pure abrikoos van Elzas-Lotharingen
de ronde kers van kabeljauw
(zonder het slijk van Medemblik
de schubben van saffraan en pellomede)
ik en mijn dobbelstenen
de lange slierten van geluk
(zachtjes de kleine treden
opgang tussen geur en blik)
zoetproevend licht van de rotonde
de stille snelheid per seconde
slingerend en geslingerd worden
tot de dood ons vindt